

SLOVENSKI NAROD.

Oznanila:

Za navadno tiskopisno vrsto se plačuje: 6 kr. če se tiska 1krat, 5 " " " " 2krat, 4 " " " " 3krat. večje pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 30 kr.

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom
za vse leto 8 g. — k.
pol leta 4 " — " —
četrt " 2 " 20 "

Po pošti:
za vse leto 10 g. — k.
pol leta 5 " — " —
četrt " 2 " 60 "

Vredništvo in opravištvostvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Slovinci in državni zbor.

VI.

Naši državni poslanci so zopet za eno upanje revnejši. Ena zadnjih sej jim ga je vzela. Poljsko prijateljstvo jim je po ledeni in umazani Donavi splavalo v črno morje. Čitateljem „Slov. Nar.“ smo že v zadnjem listu poročali, kako se je to godilo. Bukovinec baron Petrino je stavil predlog, naj se spremenitve državnih osnovnih postav v smislu razširjenja deželne avtonomije, kakor se zahtevajo v poljski resoluciji, raztegnejo na vsa kraljestva in vse dežele, ki so v državnem zboru zastopane, in odbor, ki ima poročati o poljski resoluciji, naj bi poročal tudi o tem predlogu. Petrinov nasvet so kakor znano podpirali samo Bukovinci in Slovenci in pa 4 pošteni Nemci. Poljaki ga niso podpirali in po časopisih smo brali, da so Poljaki zato tako ravnali, ker trdijo, da ima Petrinov nasvet samo ta namen, speljati poljsko resolucijo ad absurdum, ali po slovensko: razkriti njeno smešno neizvršljivost. Ali je šlo to Poljakom iz srca, ali pa so hoteli svojo priljubljenost do vlade pokriti z raztrganim plaščem praznih izgovorov, to je nam malo mar. Gotovo in neovrgljivo je, da so Poljaki odpovedali Slovincem svoje prijateljstvo in prijateljsko podporo: slovenski državni poslanci so za eno upanje, za enega prijatelja revnejši. To upanje in prijateljstvo ni bilo vsakdanje: našim poslancem je bilo v državopravnem obziru vse, kar so imeli; zdaj ko so oboje zgubili, zgubili so po našem prepričanju vsako podlogo v državnem zboru dunajskem. Kaj pa dá, naše prepričanje je pogosto drugačno nego prepričanje gg. državnih poslancev. Naše prepričanje je od nekaj bilo, da je zveza Slovincem s Poljaki ne le neplodna, ampak naravnost škodljiva; odkar naš list izhaja, svaril je Slovence pred poljsko polzko stezo, svaril pred poljskim polzkim prijateljstvom.

Na naša svarila se nam je odgovarjalo s „političnimi otročaji“ in pridevki še manj po „olikanem Slovincu“ dišečimi; poljsko prijateljstvo je požrlo dosti slovenskega prijateljstva.

Česar nismo mogli mi doseči s prošnjami in z razlogi, to so storili Poljaki s svojim nedejanjem; poslužimo se besedi poljskih poslancev: Poljaki so prijateljstvo Slovincem s Poljaki dotirali — ad absurdum! Ko bi mi ne bili strasti in osebne občutljivosti že davno oddali na žrtvenik domovine, denes bi imeli „politični otročaji“ bogato priliko odškodovati se z namečkom in obrestimi. Ne bomo se odškodavali! Ne bomo obrajtavali. Za to ni prikladen oni trenutek, ko se je drugače mislečemu razbilo dolgo gojeno upanje, ko so se mu začele tla pod nogami zibati, ko mu je nastopila obupna doba, katero je najživeje in resničneje popisal naš Prešeren v kratkih 4 vrsticah, ki jih je postavil svojim pesmim na čelo: „Srce je prazno, srečno ni!“ Mi bi bili popolnoma odškodovani za vse, če so se naši poslanci, ko so se zastoj ozirali v zbornici po podpornikih njih predloga, ko so Poljaki demonstrativno obsedeli, ko je Petrinov nasvet ravno za silo našel še toliko podpore, da mu niso naravnost poti pokazali iz zbornice, če so se pravimo naši poslanci oni trenutek spomnili svojih rojakov in volilcev, in če jih je obšla misel, da slovenski rod ne sme dalje biti igrača dunajskim hegemonom, in ne več zastopan v zboru, kjer nimajo za potrebe narodov ali razuma ali pa srca, ali pa obojega ne.

Kar se tiče nasveta samega, razvidno je že iz tega, kar smo pisali v zadnjem listu, da nam ne zadostuje. Petrinov nasvet — tudi ko bi ga zbornica potrdila — bi rošil zadeve mrtvih dežel in kronovin, nikakor pa ne zadev živih narodov. Kakor zdaj stojé avstrijski odnošaji, ni treba zadovoljiti vojvodstva kranjskega, kraljevine gališke, vojvodine štirjske itd.,

ampak treba je zadovoljiti narodom in popolnoma se zlagamo s tem kar piše zadnja „Politik“: „V Avstriji nimamo samo poljskega, ampak imamo tudi česko, slovensko, dalmatinsko, če kdo hoče tudi rusinsko in z ozirom na Tirolsko in na rastočo nemško federalistično stranko tudi — nemško vprašanje.“ Slovensko vprašanje pa je zedinjena Slovenija in za to v okvirih Petrinovega nasveta ni prostora. Petrinov nasvet bi imel za nas le potem kaj vrednosti, ako se nam dovoli naše narodno združenje.

Vendar je Petrinov nasvet druge dvojne vrednosti. Eno teh vrednosti nam je razkrila „Politik“ rekoč: „dobro je, da se je Evropa po Petrinovem nasvetu — stavljenem v tem zboru brez glave — na novo na to opomnila, da avstrijsko ustavno vprašanje daleč sega čez meje zapadne Galicije; ali že s početka tak nasvet v dunajskem državnem zboru ni na pravem mestu, ker je moral vsak pametnem politikar — torej gotovo tudi Petrinu — že davno sprevideti, da je ta državni zbor in ta vlada popolnoma (total) nesposobna, rešiti avstrijsko ustavno vprašanje in torej tak nasvet le ceniti po njegovi vrednosti. Baron Petrino bi bil svoj nasvet le s tem mogel raztolmačiti, ko bi bil s svojimi tovariši vred že davno državnemu zboru hrbet obrnil.“

Mi nasvetu pripisujemo še drugo vrednost in naravnost rečemo: dobro je, da se je stavljal ravno v državnem zboru. Med adresnim besedovanjem in zdaj ko se je Hasner pokazal kot ministerskega prvomestnika, čulo se je dostokrat iz nemško-poslanskih in ministerskih ust, da je t. i. ustavna stranka pripravljena zadovoljiti narodom, deželam in kraljestvom, a to le na poti ustavnosti in v okvirih ustave. Petrinov nasvet je bil gotovo ustavno popolno korekten in parlamentaren. Ali so ga Nemci le v toliko podpirali, da bi bil mogel priti v pošteno parlamentarno obravnavanje? Ne! Ko bi se ne bili našli 4 nemški poštenjaki,

Listek.

Harambaša.

(Zgodovinsko-romantičen obraz. Česki spisal Pr. Chocholoušek, poslovenil Podgoričan.)

Črni oblaki se preganjajo po nočnem nebi; le-sèm jih véter seganja, tū zopet se delajo različne podobe, ki nebo skóz-nje pogleda časi pa časi; ali prižene se zopet drug oblak — ter nebo in krajino zavije v temo. Neprijazna, žalostna je noč.

Kedar koli zvézde posvétijo skozi oblake, précej nekako laže oko preletí krajino. V dolini, prav na podnožji goram, ki strlé v višino, tako da jelke i smreke na temenu jim sezajo v oblake, vihar pa jih uklanja sèm in tjà, da se človeku zdí, kakor da se zató pripogibljo, da bi oblaki lahko mogli čez i med njimi dalje — v dolini pred gorami so narazna, temna poslopja, kakor kake kopice; nad njimi pa v zvézdnem svitu leskečejo polumeseci nad munarami mesta Sarajeva tako, kakor na piramidah.

V grobovo tihoto je vtopljen krajina, samo vihar razsaja po propadih in žlebinah po gorah, i žvižga tako, kakor šakal v pustini. Te bosniške gore, kako so vse razkosane, na koliko strani, — i koliko je propadov po njih: tukaj pusta skala strlí izmed drevja, tū zopet visi i strmí v dolino, tako da popotni velikrat mora lesti čez ostro skalovje, prebresti močvirne žlé-

bine, prédno prisopiše góri na greben, od kodar jasnega dné sokolje oko lahko ogleda vso krajino na obéh stranéh na dolgo i široko; od kodar vidi po zahodnej plati tjakaj čez Sarajev i po vzhodnej noter do Drine, kder se že črne srbski lesovi. Góri na vrhi pak so tla razvita: tū zijó temna brezna, tū se greben vije navzgor, da se tvori skolovje, iz kega gledajo globoko luknje. Priroda je tū divja tako, kakor bi prav tukaj hotéla kazati svojo najbogatejšo različnost.

V enej teh globeli, kamor izvédavo oko skoro ne more prodréti, — tū je čudovit tabor. Blezu dvajset moških sem ter tej leži po tléh. Sredi njih pojemlje velik ogenj; le časi pa časi se še pokaže plamen, ali vzleté iskre. Moškim okrog ognja, vzlásti okrog ogorkov, na prvi pogled se jim pozná, kdo so. Izpod čapek — globoko čez glavo potisnenih se jim vijó dolgi lasje, zvésta podoba, da niso pokolenje uboge raje, kterež surovo turško gospostvo na smrtno kazen zapovéduje, da si mora striči lasé — na znamenje svoje sužnjosti. Struke malomarno ležé spečim po krepkih telesih. Človeku se zdí, da so ti moški odeti z njimi zató, da jim krijó i rose varujó orožje: puške, handžare in samokrese, pa ne za tega délj, da bi svoje gospodarje gréle v nočnem mrazu. Hajduku še na mar ne pride nikoli tista razvajenost; pa tudi, saj ne utegne pomehkužiti se. Hajduka se ne prime ni solčna vročina, niti mraz. Ker se neprenehoma borí z vragom svoje domovine, se sovražnikom Kriščeve vere; davno se je že odvadil varnej strehi, i ker ga skoro slehni

dan teró nadloge, zató je utrjeno njegovo telo, tako rekoč: požulilo se je pod milim nebom. —

Nad to globelijo, v kterež so se hajduci raztaborili, strmi ostrokrožna skala, nespristopna povsodi, na sredi pa razpokla tako, kakor s zagozdo bil razklal jo kdo na dvé polovici; a v tej odprtini zijé globoka, črna propast. Te skale prednja polovica — strmeča hajdukom nad taborom, ta je navpična, kakor bi jo bil človek otesal; le zadej, kder se je odrgala od druge polovice, raste po njej pritlično grmovje, ki je v skaline zarilo svoje koreninje. Na poluviški blezu se odpira špilja, ki bi ne mara bila dobro zavetje, ko bi se le vedelo — kodi bi vá-njo prišel človek. A pa kaj, česa neki ne zná hajduk?!

Eden spečih vzdigne glavo, čapko — čez oči pokrit z njo, pomakne na zatilnik, okrog sebe ozre se i pogleda v oblake, ki so se prav kar na malo časa raztrgali takó, da je mesec v poslednej četrti — megleno zakaljen, precéj temotno svetlobo líl na zemljo. Še enkrat se bistrejše ogledne po svojih tovariših i čmerno odmaje z glavo.

„Vrag vendar!“ — huskne sam sebi, „zopet ga nij tū, zopet se mi potéplje ta hudirjev sin!“ — Ob poslednjih besedah si pokriza ustna, zató da ne bi duši kvarno bilo, kar so objestno črhnila usta, i da bi ne všla v želodec ni slina, ki je bila na jezici, ko je hudir drknil z njega, za tega délj je pljunil pred-se. Nij varno — kader je človek še le izbudil se zjutraj, pa če že hudiča ima na jezici.

bi se Petrinov nasvet niti v ustaven okvir ne bil mogel urinirati, in na ustavni poti izrečene želje dežel in kraljestev ne bi bile našle niti posluba pri varuhih ustave. Onim 4 Nemcem pa zdaj nemški časniki očitajo „lahkomišljenost pri podpiranju smešnih predlogov.“ Da so Poljaki peli svoj: „Sam jedel, sam pil!“ to je bilo naprej videti, saj so v deželnem zboru Lvovskem vedno povdarjali, da hočejo avtonomijo sami zase in je Groholski v odboru na novo povedal, da se Galicija briga samo za svoje potrebe in da ne pozna federalističnega načela. Da pa so Nemci svoje obljube o uvaževanju na ustavni poti izrečenih želj in tirjatev še gorke dementirali in tako sami sebe na laž postavili, to je zasluga Petrinovega nasveta. Kdor do zdaj ni vedel, koliko je vredna svečano dana beseda ustavoverneževa, zvedel je to pri podpiranju Petrinovega nasveta — in to je dobro. Ako je dozdaj veljal prigovor: „graeca fides, nulla fides,“ smemo ta prigovor od zdaj zanaprej javno raztegniti tudi na ustavoverno stranko, kar tu storimo rekoč: Decembris fides — nulla fides! —

Dopisi.

Is Šmarja na dolénjem Štírskem, 11. februarja. [Izv. dop.] Srenje šmarskega okraja naj bi tudi prošnje pošiljale ali peticijonirale! Ali pa naj bi peticijonirale proti konkordatu, proti samostanom, za napravo viših slovenskih šol ali drugih občekoristnih naprav? O ne! Peticijonirale naj bi za okrajnega glavarja!

Za kaj vse hočejo nekteri rabiti avtonomne srenje, naj kaže sledeči dogodjaj. — Pred kratkim se je v leंबरškem trgu uradno opravilo opravljalavo zavoljo naprave nove kuracije, h kateremu opravitlu je bil od c. k. okrajnega glavarstva v Celji odposlan g. pristav dr. W. Omenjeni gospod je to priliko v to porabil, da je med zbranimi začel agitirati za g. komisarja T. v Celji priporoča, naj bi srenje šmarskega okraja vsakako pristopile prošnji slavnega okrajnega zastopstva v Celji in ž njim vred pri viši gosposki prosile, da bi se g. T. imenoval za okrajnega glavarja v Celji. G. dr. W. je ob enem vedel pripovedavati, da bode isto tako storilo tudi mnogo srenj drugih sodnjih okrajev, in to tem bolj, ker je g. T. poštenjak in rojen Celjan (Cillierkind). Ne more biti naša naloga iskati po razlogih, zaradi katerih je slavno okrajno glavarstvo v tem slučaju peticijoniralo, kakor nam tudi nikdar ni prišlo na misel dvomiti o poštemem značaju g. T., eno vprašanje pa si moramo vendar dovoliti do g. dra. W.:

„Polunoč je že za nami!“ — zopet omeni sam sebi in še enkrat pogleda kvišku: zopet je v oblake zavit mesec. „Hm, kar je užé popreje dozdévalo se mi, vspešna preža bode to; malo oblačno je, veter ne pustí pršeti, pa tudi ne more boljše biti,“ — dejal je, vsake roke dva prsta stisnil mej ustna i presunljivo žvižgnil, da se je različno razlézalo okrog i okrog. Nij še daleč po skalnih razpoklinah odméval žvižg, a užé so bili po konci vsi tovariši, da-si so pred tem trenutjem še vsi bili vtopljeni v trdo spanije.

„Po konci, na nogo, junaci! Dobro tako!“ — prikima starček, „Lep kos pota imamo do tija kaje; ugodnejše bode, da bodemo mi čakali, da nam ne odnesó pet ti mohamedanski psi. Sveti Sava!“ — razhudobljen vsikrikne, „ti hudiči bi potlej veselico obhajali v Saiajevu — po vseh haremih bi tiste proklete lehkoživke šepetale, Turek — da je okanil starega Aladena, mene pa bi moralo sram biti v dno srca; ali nij réš, junaci?“ — obrne se k svojim tovarišem, vstane, poravna pas na sebi i samokres i handžar vtakne zá-nj.

„Aj, resnici, harambaša!“ — oglasi se mej vstajimi eden i z rokavom gladi svojej puški lice, „da bi le odletélo nekoliko več turških glav, tudi v Sarajev bi šli, ko bi bilo treba; bogme da, ne smijal bi se Turek dolgo časa!“

„Verujemo, da bi se ne!“ — oglesi se jih na potrditev nekekoliko, drugi pa so — prezamišljeni v orožji i streljivo, zató le prikimali. (Dalje prih.)

„Ktere zasluge ima g. T. posebno za naš sodnji okraj, da bi imeli mi vsled teh zaslug kaj vzrokov višim gosposkam podajati prošnje, naj bi se g. T. imenoval za okrajnega glavarja celjskega? Ali morebiti mislite, da se brez g. T. ta služba ne bo podelila gotovo kacemu „poštenjaku?“ Mi vsaj tudi brez prošnje pričakujemo poštenjaka na to važno mesto.

Da je pa g. T. rojen Celjan, to mu moremo tako malo med zasluge šteti, kakor malo kdo v naših očeh kaj več velja, če je rojen grof. — Pustite torej, g. dr. W., take exoffo agitacije in izvolite samo to spoznati, da ljudstvo vselej iz lastnega nagiba in radovoljno časti može, ki so si vedeli s svojim pravičnim in človekoljubnim vedenjem pridobiti ljubezen in prijaznost ljudsko. Ako o takih možeh in taki ljubezni še nič ne veste, ogledite si pri priliki zahvalna pisma, ktera so tukajšne srenje poslale g. okrajnemu glavarju Vratiču v slovenji Gradec.

Iz Notranjskega 11. febr. [Izv. dop.] O cenzuri se je v prejšnjih časih med Nemci mnogo pisarilo. Mi Slovenci smo manj imeli opraviti s to slaboglasno napravo policijskega absolutizma. Letos pa smo tudi Notranjci občutili, kaj je cenzura in kako lepo se dá rabiti, če hoče kak birokrat stare šole Slovincem ktero zasoliti. Naj Vam dogodbico popišem. 30. januarja t. l. je imela idrijska čitalnica krasno veselico. Igrali so glediščno igro „Bob iz Kranja“ in iz Nolijeve priročne knjige dvogovor: „Rodoljubja zmaga“. Eden idrijskih rodoljubov je bil za obé igri zmalal nove dekoracije, ki so se jako dopadle. Tudi igralo se je gladko in neustrašeno, dasiravno so se imeli diletanti do zadnjega trenutka hati, da jim glediščno igro prepové idrijska gosposka pod vodstvom znanega poslauskega ponudnika Höchtelna. Vprašali me bode, kako je mogoče igro prepovedati? Čujte: Ko so se bila pravila idrijske čitalnice v potrditev poslala, rešila so se s tem, da mora čitalnično vodstvo vse dramatične igre, ki bi imele priti kedaj na oder, v cenzuro poslati okrajni gosposki. Ker vemo, da se po vseh čitalnicah igra brez vsake cenzure, tudi nam ta naprava ni posebno prijetna. 22. jan. t. j. na dan volitve torej povpraša predsednik idrijske čitalnice ravno v Idriji nazočega okrajnega glavarja, g. Ogrinca, ali bi ne bilo vse eno, ko bi se v čitalnici predstavljale igre brez poprejšnjega okrajnega cenzurovanja, kakor se to vselej godi, ako se napravi kaka predstava v javnem rudniškem gledišči, zlasti pa ker se je imela igrati igra „Bob iz Kranja“, ki se je predstavljala menda že na vseh čitalniških odrih, ktera tedaj ne more imeti ničesar nevarnega. G. okrajni glavar v svoji skriti nevolji zaradi volitvene izida odgovori, da on (Ogrinec) ne prejema nobene odgovornosti in da si bodo imeli čitalničarji sami pripisavati, ako bodo imeli zaradi necenzurirane igre kakšne sitnosti. Akoravno je g. Ogrinec knjižico „Bob“ v rokah imel, morali smo jo vendar radi ali neradi še enkrat v Planino poslati, kjer je obležala do predstave. Čitalnica dalje tudi ni vprašala, ali bo igra g. okrajnemu glavarju po volji ali ne. Diletanti so jo tedaj igrali brez vsake skrbi in nihče si ni mogel misliti, da je v njej kaj spodtakljivega. Dva dni po predstavi pa dobijo od srenjske gosposke igro, določilo okrajnega glavarja in pa še posebej en „tekst“ od župana. Ogrinčevo določilo, se-veda nemški, ker je čitalnica nemšk zavod in ker je Konrad svojim uradnikom zaukazal, da morajo pridno nemški pisariti in se v nemščini vaditi, glasi se v izvorniku: *)

In Erledigung des Einschreitens vom 26. d. M. wird die „ausnahmsweise“ Bewilligung zur Aufführung des zur Einsicht vorgelegten Stückes „Bob iz Kranja“ unter Weglassung des keinen vernünftigen Sinn biethenden Gesanges Seite 31 durch Dilettanten am 30. d. M. Abends gegen genaue Beobachtung der einschlägigen Vorschriften hiemit ertheilt.

K. k. Bezirksbauptmannschaft.

Loitsch zu Planina, am 28. Jänner 1870.

Ogrinz m. p.

Tako se glasi „ukaz“ našega okrajnega „paše.“ Höchtelnov „tekst“ čitalnico opominja, da mora v prihodnje prej prositi dovoljenja in cenzure da bode prošnja

*) Taki nemški „amtstyl“ predstavljati tudi ne gré, ker v prestavi zgubi vso svojo uradno romantiko Vredn.

mogla se o pravem času rešiti in da se bode predstavljalo pod občinskim nadzorovanjem (polizeiaufsicht), kakor to veleva glediščna predstava. Kar se tiče „polizeiaufsicht“, se tudi zaradi zakasnjene odloka g. župana ne more pritoževati, kajti pri predstavi je bilo nazočih več Höchtelnovih pajdašev. In ti možje so, zlasti ker sta bila med njimi dva znana renegata, gotovo svoj policijski posel tako dobro opravili, kakor bi ga mogel le opraviti policist ex offo.

Kolikor morem pozvedati, zdaj idrijski diletantje pričakujejo udarca g. Ogrinca, ki se bode vsakako hotel maščevati, da se je pel oni „keinen vernünftigen Sinn biethender Gesang“ na 31. strani. Kako bode on svojo kazen odložil, to sam večni Bog vedi, kajti da g. Ogrinec svojo cenzuro vodi po drugih policijskih pravilih, nego drugi okrajni glavarji in c. k. namestnija sama, vidi se že iz tega, da je g. Ogrinec iz omenjene igre nekte stvari prepovedal, nad katerimi se do zdaj še ni spodtkal nobeden Giskrinih organov in organčkov.

Iz Prage, 11. februarja. [Izv. dop.] Poljski emigrant Julian Klačko pride baje na Beustov poklic iz Pariza v avstrijsko ministerstvo zunanjih zadev. Ta reč je velike važnosti, kajti poljski časnikar Klačko zastopa en program. On je v zadnjem času mnogo po najrazširjenih časopisih francoskih (na pr. Revue des deux Mondes) pisal proti Slovanstvu, proti Čehom in posebno strastno proti Rusiji. On je sanjač velikopoljski. Ako torej pozivljejo Klačko-ta v dunajsko ministerstvo, pomenja to toliko kakor, obrniti se proti Rusiji in prositi za Klačkov svet. To bode za Avstrijo osodepolno.

— „Narodni Listy“ začenjajo vrsto člankov o programu generala Fadejeva. V prvem članku kažejo kako se je razvijala misel slovanske vzajemnosti na Ruskem. Že l. 1660 je Jugoslovan Jurij Križanič klical ruskega cara naj bi pravoslavnim Slovanom pomagal izpod turškega jarma. Križanič je djal: „K tebi, o preveliki care, gleda narod slovanski, ti raztresene zberi. Ti si nam od boga dan, da bi pomogel zadonavskim Slovanom.“ Ni bilo zastonj Križaničevo klicanje. Rusko je pomoglo Srbom do samostojnosti, Rusko je branilo Črnogoro, Rusko je bilo in je Bolgarom upanje. Pa ne le turški Slovani, tudi Poljaki so imeli simpatije do Ruskega; dokler so samostalni bili, videli so v njem slovansko državo. To „N. L.“ z dati dokazujejo. Med Čehi je slovanska zavest prikazala se pred koncem preteklega stoletja po Dobrovskim. V Rusiji je ideja v širje kroge zašla po padcu Napoleonovim, celo v rusko vojsko. Iz ruske vojske je misel prišla bila za Aleksandra I., da se ima ruski absolutizem vreči in federativna slovanska republika vpeljati, kakor je v severni Ameriki. Iz teh krogov se je na Ruskem rodilo skrivno društvo „zaveznih Slovanov.“ To društvo je imelo za cilj, v federativno republiko zvezati vse slovanske zemlje, z Moldavo in Valahijo vred. Udov, najodličnih oseb, je bilo 36. A l. 1825 so bili vsi zasačeni in so svoje plane plačali z življenjem. Vse eno pak se je ideja med višimi vojaškimi krogi v Rusiji ohranila in iz te šole je baje tudi general Fadejev.

Iz Dunaja, 13. febr. [Izv. dop.] Ko sem nekdanj po domovini potoval, kazali so mi pri Dravi (tik vode) prazen prostor, in zraven to povest pravili: Na tem prostoru je stala pred toliko leti krčma. Neko noč so tam ljudje plesali in med plesom je prišla povodenj in Drava je odnesla hišo in plesalce, in vsi so poginili. — Tako je zdaj z ubogo Avstrijo. Okoli in okoli nje se zbirajo oblaki, vode rastó, povodenj že čujemo priti. Na Francoskem, na Ruskem, ob Balkanu, v Bukareštu, v Srbiji: povsod grmi. Avstrija je v sredi. Pa namesti, da bi zbrala otroke, navdušila jih predno jim opaše meč ob ledja: lasamo se vrlo med sabo, in če nam kdo naravnost kaže — naši ekscelenc — godci godejo staro vižo naprej, in mi ne popustimo, rekši si: če pride povodenj, naj pride, vzela bo naše sovražniki, mi bomo izplavali. Da, žalostno je!

A pri nas na Dunaji je predpust, in smo „alleweil fidel, fidel.“ Še državni poslanci so veseli, kajti povabljeni so na dvorni ples in plesali bodo. Prosim! To je napredek „nove ere“, da so povabljeni. Le berite „Morgenpost“, ona ima to črno na belo zapisano.

Da je Avstija bolna, to je že tako ena stara fraza, da me je majhno sram zapisati jo. Nekaj družega bi pa rad zapisal, — jaz sem boječ človek, pa miren človek: torej Bog me varuj da bi „mir kalil“; le tega ne!

Ali bode iz zalege Petrinó-vega predloga prilezla zedinjena Slovenija? Kdo bo to vedel. Naši državni poslanci delajo tako tiho politiko, in tako veliko, da jo mi — profanum vulgus — še ne umemo. Bog ve torej, s čim bodo strmeče slovenstvo razveselili, kader se enkrat odgrne zastor v svete kulise, kjer so „politične tkalske statve“, na katerih dr. Toman in Svetec tkata dragoceno obleko za golo našo domovino. Torej pa potrpiamo, saj moramo, če prav nočemo.

Politični razgled.

Mestno zastopništvo v Karlovcu, edinem večem narodnem mestu na Hrvaškem, je sklenilo cesarju predložiti prošnjo, naj se ostrá preiskava naredi, ktera bo skazala, ali je istina, da hrvaška vlada (in Rauch) nepostavno ravna s prodajo limito-soli. Ravno tako naj se preiskava goljufija v zadevi lonjskega polja. — Ob enem pa so vrli Karlovčani sklenili v tej adresi na cesarja opisati mu, kako je stanje na Hrvaškem. En prepis te predstavitve bodo poslali tudi Rauchu. — Iz te spomenice navajamo konec, ki se glasi: Vaše veličanstvo! Javno mnenje v Hrvatski in Slavoniji je pretrgalo svoje sponc in prodrlo v javnost, daleč čez granice naše zemlje. Javno mnenje zaznamlja hrvaškega bana barona Levina Raucha kot izvir nasilja. Javno mnenje okrivljuje Raucha, da je zlo rabil zvzišeni svoj položaj in v poslu lonjskega polja delal na škodo zemlje in na svojo in svojih prijateljev korist. V javnem mnenju je dostojnost barona Raucha ogrdena. Zastopstvo mesta Karlovca stori svojo domoljubno dolžnost, ako se usodjuje pred prestolom vašega Veličanstva podati kratak načrt javnega stanja Hrvatsko-Slavonske kraljevine. „Zatočnik“ kliče trikrat slavo Karlovcu in pravi: „Poka zora, dan bode. Še se lomi solnce skozi oblake in meglo. Mi vidimo zmago (nad magjaroni), in največ bode Karlovec zaslužen za njo, ki ni bil nikoli premagan.“

Iz Dalmacije pišejo, da se Bokelji ustavljajo ljudskemu štenju. Ravno tako protestirajo zoper to, da bi se nove trdnjave in ceste za vojsko delale.

Srbski vladni listi („Vidov dan“, „Jedinstvo“) so naenkrat začeli možato govoriti in pred vsem svetom izpovedajo, da Srbija ne bode nikdar dopustila, da bi Turki segli po Črni gori. Znamenito je, da srbski listi Turke in njih prijatelje opominjajo, da bodo našli slovanske moči združene, ako segnejo po enem delu slovanske zemlje.

V Petrogradu se posebna komisija posvetuje o tem, kako bi se zedinila pravoslavna cerkev z anglikansko. Ruska vlada se kaže tej misli prijazna.

V pruski zbornici poslancev so našli, da je prejšnji finančni minister Heydt ravnal proti posojilni postavi l. 1867 in več izdal, nego je bilo dovoljeno. Bismark si je mnogo prizadel pregovoriti poslance naj bodo prizanašljivi. A sklenili so kljub temu, da se ima stvar preiskavati dalje.

Bavarska poslanska zbornica je sprejela osnovo adrese z 78 proti 62. „Patrijotična“ večina je zavrgla 10 „liberalnih“ volitev.

V Parizu je policija že spet pozaprila več ljudi, ki so se bili zarotili cesarja Napoleona usmrtiti. Po pismih, ktera so pri teh zarotnikih baje najdena, je tudi Rochefort kompromitiran.

Razne stvari.

* (Mariborska čitalnica) je imela zadnjo nedeljo besedo s plesom. Govoril je dr. Zarnik o širjenju in zamiranju plemen ali ras. Govornik je z obširnimi v to vprašanje sezajočim statističnim in zgodovinskim znanjem kazal, kako se je to in ono narodno pleme srečavši se z družim po dozđaj ne preiskanih naravnih postavah umikalo in raznarodilo; n. pr. —

kako je med romanskimi vselej francosko pleme prevladalo, pa v Ameriki podleglo zopet angleškemu; kako so Nemci v slovenskih in poljskih okrajinah rastli in rili matematično naprej, pa v sokobu s Francosi in Rusi vselej plemensko odrinjeni bili; kako nekulturni Rumuni vedno dobivajo in se množe na škodo više izobraženemu Magjarstvu in celo Srbstvu itd.

* (Loška občina) poleg Zidanega mosta je poslala prejšnjemu celjskemu okrajnemu glavarju g. Vratiču sledečo zaupnico: „Blagorodni gospod! Vaši častiti dopis dne 26. prosinca t. l. št. 6. praes., s katerim ste nam Vaše ločenje iz našga okraja oznaniti in od nas se posloviti blagovolili, smo z osupnenim in tužnim srcem prebrali. Vaša ločitev, blagorodni gospod! nas te bolj v srce peče, ker ste ravno Vi prvi glavar celjskega političnega okraja bili, kateri ste pravice slovenskega naroda ne samo spoznali, temveč pravičen brez hinavščine, nestransko, radovoljen, za svoj težavni poklic čisto sposoben, ste si v kratkem pridobili celo naše zaupanje. Bog z Vami! Mi Vas ne bomo pozabili, temveč v hvaležnem spominu Vas vedno ohranili. Postavili ste si sami spominke v naših srcih, ktere ga nam nihče več ne bo podrł. Blagovolite sprejeti še zagotovilo, da našega spoštovanja in naše hvaležne udanosti do Vas konca ne bo.“

Občina Loška blizo zidanega mosta dne 12. svečana 1870. leta.

Martin Potočin l. r., župan; Andre Jurkovič l. r., Jože Škerta l. r., svetovalca; Andre Vovčak l. r. Franc Kajtna l. r., Dragotin Ferdo Ripšl l. r., Andre Pražen l. r., Jože Novak l. r., Jaka Srebóvčak l. r., Jože Bunček l. r., Gašpar Lesjak l. r., Jernej Kajtna l. r., Jaka Morini l. r., odborniki.

* (Atžije svoboda tisku). Praški časopis „Slovan“ naznanja na čelu svoje 12. šte., da je bila 10. in 11. šte. tega lista policijsko konfiscirana, brez da bi se bili naznanili razlogi. — „Narodni listy“ so bili zopet konfiscirani; kaj enacega se zdaj sploh sliši vsak dan iz Prage. Čehi imajo torej čisto prav, če pravijo: Živela tiskovna svoboda!

* (Slovensko-bistriški filologi). Nimamo sicer v Slovenski Bistrici više šole, kakor 4 razredno glavno, tudi je med prebivalci mestica le malo taci, ki so svoje hlače trgali po klopeh srednjih in viših šol, vendar imajo nekateri Bistričani prirojeno filologično žilo, da je res škoda, ka se niso izurili v tej vednosti. Lehko bi sloveli kot profesorji na deseti šoli v Vrhniku. Beseda: nemškutar, tisoč in tisočkrat rabljena, kdo bi si mislil, da imaš v sebi toliko strupa skritega, skoro toliko, kolikor bi ga nam Slovencem nositelji tega častnega naslova vsaki dan privoščili. Čujte torej, vi učeni filologi in učite se besede iz korerine izpeljavati. Nemškutar je sestavljen iz nemšk in kutja, magjarski: pes, torej pomeni: nemški pes; kdor ne verjame, naj povpraša pri naših bistriških filologih, ki so to besedo tako razložili g. častnikom tukajšnjega huzarskega eskadrona, kateri so se tudi bili udeležili pri besedi in se prav dobro zabavali.

* (Ministersko spoštovanje srenjske in okrajne avtonomije.) „N. fr. Pr.“ vé pripovedovati, da vladar ni potrdil volitve g. dr. Braunarja za mestnega župana praškega. Ravno tako se je potrjenje odreklo g. dr. F. L. Riegerju, ki je bil izvoljen za prvomestnika okrajnega zastopa hotjeborškega. Ovira je pri obeh samo to, da sta izvoljena deklaranta. Tako se v Avstriji spoštuje pošteno politično prepričanje in pa ljudska volja, kateri gg. ministri niti ne dopuščajo, da bi si v avtonomnih zadevah izbirala one može, do katerih ima največ zaupanja.

* (Čemu so vendar-le dobri nemški časniki tudi v narodnem obziru.) Naši domači pa tudi oni nemški časniki, ki se radi vedejo kot zagovorniki in zastopniki slovenskih zadev, trdovratno molče o vprašanji, ali naj slovenski državni poslanci še dalje na Dunaji ostanejo ali pa naj odidejo. Še tega ne, da bi registrirali glasove onih časopisov, ki tirjajo izstop. Da ne bi se misli, ktere „Slov. Nar.“ razvija o izstopu, popolnoma med nemškim svetom pogubile, za to skrbita ljubljanski „Tagbl.“ in pa „N. fr. Pr.“, zlasti zadnja je v sabotnem listu prinesla obširen

posnetek prvih dveh naših uvodnih člankov pisanih pod napisom „Slovinci in državni zbor“. Tudi to je dobro, bodo vsaj dunajski državniki zvedeli, da se ne slaga vse slovenstvo z ravnanjem naših državnih poslancev. Česar torej nočejo storiti naši „prijatelji“, to so po svoje storili naši politični in narodni nasprotniki.

* (Mestni odbor ljubljanski.) V „Tagbl.“ beremo: „Volilni zapisniki za nadomestivne volitve v ljubljanski srenjski odbor za leto 1870 so sestavljeni in bodo 4 tedne v magistratnem ekspeditu ležali, kjer si jih more vsakdo ogledati. Pritožbe se morejo do 20. februarja pismeno ali ustno pri mestnem magistratu oznaniti.“ — Po skušnjah zadnjega leta smemo pričakovati, da se bodo Slovenci narodnjaki volitve udeležili.

* (Ivan Vončina) prejšnji podžupan v Reki, zdaj lastnik „Zatočnika“ pozivlje c. kr. ministra Wagnerja, naj v osmih dneh prekličje svojo, v odseku državnega zbora izrečeno besedo: „da je bokeljski upor delo jugoslovanske propagaude, ktera enako dela proti Avstriji kakor proti Turški.“ Vončina Wagnerja spominja na „stanovite dogovore“, ktere je Wagner lani imel. Ker minister gotovo ne bo preklical, radovedni smo, kaj bode g. Vončina o njem in njegovih dogovorih razodel.

* (Danica) se nad Döllingerjem in Mihelisom tako-le znosi: „Kaj pa nemški „kandelabri ali svetilnjaki, ki hočejo po vsi sili zbrane očete v Rimu s sijanjem nemške vede razsvetliti? So ti mar „lučinosci“, ki bodo nad zvezde stavili stolček svoje modrosti in sv. Duha mojestrovali, ki govori po vesoljnem zboru? Čakajte malo. O Döllingerji pravi „Unità catt“, da je sad srednje véde, zedinjene z obilno nečimernostjo. Temu lučnjaku so poslali pohvalo nekteri brati slavski „lamparji“, med kterimi sta dva Baltzerja in nekteri drugi od kvasa „hermezijanske zmote.“ Kaj čete s tacimi? O svetilnjaku Mihelis-u pravi „Unità“, da je učen in učenik, ali v njegovem umovanji ni ne uma (logike), ne zgodovine, ne dobrega kusa. Tudi nekaj praških vseučitlinišnih profesorjev je Döllingerju z adresno pritrđilo . . . „Scientia inflat“, — to je neovržena resnica.“ Zdaj sta pa gotovo proč, teologa Döllinger in in Mihelis.

* (V novem mestu) je 6. febr. za vodenico umrl pater Generoz Maršal, učitelj na ondodni normalki, in bivši vodja začetnih šol v Kamniku, v 60. letu svojega življenja.

* (Mesto celovško) ima po najnovejšem številjenji 15 tisoč prebivalcev. Kakor povsod moramo tudi tukaj obžalovati, da se ni nikjer zapisovala narodnost. Vladajoči nemški stranki je pač bilo do tega, da še celo število Slovanov v Avstriji ne bi prišlo na svitlo. Res vlada se je tako Slovanom na papirji izognila, upajmo, da se jim ne bo vedela izogniti v dejanji, kar je morda ležeča na Slovanih samih.

* (Isotka čitalnica v Dalmaciji) je pri svojem slovesnem otvorenju poslala Zatočniku telegram, v katerem pozdravlja graničare „sokolove bana Jeladiča, brambovce hrvaške pravice.“

* (Dosedanji oskrbnik kranjske posilne delalnice) g. Stadler stopi iz deželne službe Kranjske in preide v službo deželnega odbora štirskega.

* (Rusija) ima več zemlje, nego vse države v Evropi. Ona ima 365 tisoč kvadratnih milj. Vsa Evropa le 182 tisoč kvad. milj. Od tega ima Rusija večino (skoro 100 tisoč kv. m.) — Po vsem tem ima Rusija že zavoljo tega prihodnost, ker v njej beračija posestnikov (proletariat) ni mogoča, dolgo stoletij ne. Rodovitne zemlje je dovolj, če bi jo še taka nesreča v vojski zadela, če izgubi Poljsko in Finsko. Rusija ima še dovolj zemlje, da s samimi Rusi s časom napolni število 100 milijonov Rusov.

Dunajska borsá 11. februarja.

Enotni drž. dolg v bankovcih . . .	60 fl. 60 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. —	—
Enotni drž. dolg v srebru . . .	70 „ 50 „
1860 drž. posojilo . . .	97 „ —
Akcije narod. banke . . .	725 „ —
Kreditne akcije . . .	266 „ 60 „
London . . .	124 „ 20 „
Srebro . . .	121 „ 60 „
Cekini . . .	5 „ 84 „

Dva praktično izurjena pomočnika zlatarskega in srebrnarskega dela dobila za dobro plačilo stalno službo.

???

Pri

August Thiel-u,

lastniku prve in največje prodajalnice juvel, zlatarskega, srebrnarskega in blaga iz kineške srebrnine v gošposkih ulicah (Herrngasse), Paier-jeva hiša v

Mariboru.

Tisti ki znajo gravirati, imajo prednost. (1)

Pri meni se sprejme en

učencev kupčijstva.

Mora biti 15-17 let star, dotično šolsko sposobnost imeti in na tanko slovensko znati. Drugi pogoji se zvedo osebno ali pismeno pri

Ferd. Langman-u,
trgovcu v Laškem trgu. (2)

J. Lacher-jeva

velika zaloga pohišne oprave

(meubles)

v Mariboru

priporoča bogato razvrsteno zalogo omar, postelj, miz, stolov, madracov na persih, žimnastih madracov, zrcal, od najizvrstnejega blaga do najpripriprostejega.

Cena je čudovito nizka.

Ravno tam

dobivajo praktični mizarski pomočniki stalno delo in dober zaslužek. (2)

Čudeži novejšega časa

so izvrstno regulirane ure, ki se s poroštenim pismom za sledečo prenizko ceno prodajajo, samo da bi se dosegel veči konsum. Torej naj bi nihče ne zgrešil dobre prilike in naj se vsako preskrbi s tem za vsako hišo potrebnim in koristnim predmetom.

Za vsako uro se daje garancija.

- 1 prav čedna ura z lepo okinčanim bronsastim štečitom in posteklenjenim kazalom fl. 1.40
- 1 ravno taka z lepo posteklenjenim porcelanastim štečitom " 1.60
- 1 iste vrste z bilom " 2.80
- Z budilnikom [ropotcem] za 20 kr. dražja.
- 1 ura, velika oblika, prav lepo izdelana s porcelanastim štečitom fl. 2.80 do 3.20
- 1 ravno taka, najlepše okinčana, krasno dekorirana, z bilom fl. 3.90 do 4.50
- 1 ura z najlepše malanim prednjim delom in prav pozlačenim okvirom ali lepo rezlanim švicarskim podobarskim delom, vse z bilom fl. 5, 6, 7, 8.—
- Salonske ure iz bronsa s steklenim pokri-valom in stajalom, prav lepe, vsaka fl. 2 do fl. 2.60
- 1 ura srednje velikosti fl. 3.20
- 1 ura velika fl. 4.50
- 1 najbolj izdelana angleška popotna ura z bilom, ki gotovo o pravem času zbudi, velja z vti-kom vred fl. 6.—
- Dobro regulirane švicarske žepne ure z dveletno garancijo, prav čedna oblika z lepo novozlato verižico fl. 4.86
- Vsakovrstne ure, tudi take ki tu niso omenjene, prodajajo se ceneje nego kje drugje.
- Dobro regulirana solnena ura s komposom, v žepni obliki, po kateri se more vrediti vsaka mehanična ura, velja samo 25 kr. Dobiva se edino v novem velikem kraso-bazarji **A. Friedmanna** na Dunaji. Praterstrasse Nr. 26. (3)

Zahvala in priporočilo.

Na farnem zvoniku v Podsredi, kterega smo leta 1862 s kositarjem novo pokrili, je dežnica in zneznica skoz 6 1/2 let v mnogih krajih tekla na postrešje, dasiravno smo kositar med tem večkrat totali in streho popravljali. Slučajno in po dobrem priporočilu smo naposled gospoda Franca Kasperiča, špenglarskega mojstra iz Maribora, v svojo faro poklicali, in ta nam je na vso zadovoljnost cele fare meseca maja t. l. kositarjevo streho na farnem stolpu s čudovito urnostjo in hitrostjo zalotal in pobarval.

Ker je od dokončanega dela sem že osem mesecev preteklo in je med tem že dovolj deževalo in snežilo, a na cerkvenem zvoniku najmanjše ni zapaziti, da bi bila voda stroho premakala, čutimo se podpisani primorani v imenu vse fare zahvaliti se gospodu Francu Kasperiču za njegovo previdnost in pridnost, s katero je svoje delo opravil, in ga kolikor najbolje priporočamo zaupanju vseh stavbarjav, zlasti pa predstojništvom cerkvenih konkurencij.

V Podsredi. 31. decem. 1869.

Matija Kunej, odbornik. Franc Preskar, predstojnik cerkvene konkurencije in župan.
Franc Levstik, odbornik.
Luka Rebulac, cerkmošter.

! Senzacija !

Amerikanski patent. (4)

Kdo si ne želi lepih, zdravih zob? Samo z novimi električnimi kavčukastimi krtačami za zobe (brez ščetin) jih je mogoče dobiti. Te najnovejše krtačice, o katerih govori na tisoče spričeval in pohval, so popolnoma izdelane iz kavčuka in imajo namesto ščetin — kavčukasta žela, ki morejo segati v najdrobnejše votline zob in odpraviti, kar se je škodljivega nabralo. Kavčuk ima v sebi električno moč, ki se po ribanji zbudi, in tako se zgodi, da se vsled ribanja zob ne očisti samo, ampak da se tudi polira in zabrani proti krhanju. Te krtačice naj bi se po zdravniških sodbah rabile pri najmlajih otrokih, da se pride zobnim boleznim v okom. Razen teh dobrot se te krtačice skoraj ne dadé uničiti in se lahko ena krtača rabi celo leto. Ena taka velja samo 90 kr.

1 gold. en parni stroj (Dampf-Apparat)

za čiščenje škodljivega zraka.

Parni kotel tega aparata se napolni s čistilo vonjavo za to odločeno, potem se razgreje na spirtni lampici aparatu prideti, vsed tega se razvije hlap in oprosti največ sobo v malih minutah vsacega škodljivega ali neprijetnega zraka ter jo napolni s prijetno vonjavo. Neobhodno potrebno za bolnišnica, šole, urade, delavnice, stanovanje, kakor tudi za salone. Ta mašina je iz zlatega bronsa prav čedno izdelana, da mora veljati kot zaljšalo. En stroj velja 1 f. Steklica čistilne vonjave s potrebnim špiritom 50 kr. [Zadostuje za 50krat].

Zmaga vednosti.

Naposed se je enemu najimenitnejših ločbarjev posrečilo iznajti sredstvo, ktero so desetletja največje kapacitete na polji kozmetike zastoj iskali. Preservativ proti slabi sapi [athempræservativ] mabomo odpravi vsako slabodišečo sapo, naj izhaja iz slabih zob ali iz drugih boleznih, ker tudi zobno meso zdravo ohrani in tako zobe otrjuje. Prav priporoča se kadilecem, ker se more zaostali tabakovi duh mahoma zameniti za prijetno, dobrodejno in ohlajajočo aromo, tudi kot toaletski predmet nepogrešljiv; ako se zjutraj s to esenco usta enkrat speró, ostane prijetni duh ves dan. V svojem učinku je ta esenca razložna od vseh drugih, ker je čisto nova, od nobenega drugega še ne znajdena kemična procedura, od visokih znanstvenih osebnosti preskušena in za izvrstno izročena. Steklica z napolnilom 90 kr.

Elektro-galvanični prstani,

jako važna, za vsakega potrebna iznajdba.

Najviše medicinične kapacitete so dognale, da je galvanizem dobrodejen proti niže zaznamovanim boleznim. Po napolnilu imenitnega pariškega zdravnika so se prstani vsake večine iz novega zlata napravili z ułożenim elektromagnetičnim dratom, ki ima gotovi učinek vbranjevanja in zdravi vse protinske, reumatične in boleznih na žvekih itd. Tak gladek prstan velja samo 90 kr. zdravniki ga priporočajo nositi.

Najnovejša iznajdba.

Srajčne gumbice za našiti iz pravega 18lotnega srebra. S to iznajdbo se je dosegel vrhunec v tem artikelnju, kajti združuje eleganco z varnostjo. Če se preračuni, da taka gumba skoraj vekomaj traja in da se lahko z nerabljivih srajc odreže in na nove prišije, a obdrži vendar staro vrednost, med tem ko se druge kakoršnekoli gumbice v perilu, pri likanju, munganju ali tudi nošenji prehitro končajo. Vsačemu ducendu je prideto pismo, ki garantuje za najbolje srebro ali zlato. Cena je zato tako nizka, da se more ta artikel hitro udomačiti v vsako hišo. 1 ducend najlepše guillonhiranih srebrnih 35 kr., gladkih 70 kr.

Zanimljivi peresni ročnik. (Federhalter.)

Ko je Nj. V. cesar Napoleon III. pisal delo Julius Cæsar, je naročil, naj mu eden najurnejših mehanikarjev po njegovem lastnem napolnilu napravi peresni ročnik, da se v okom pride sitnemu namakanju in da sploh postane pri pisanju pogrešljivo vsako drugo orodje. Naročilo se je izvršilo i. s. kar najsjajnije, že v 8 dneh se je N. V. ročnik izročil. G. Gilbert Rochee je idejo še zboljšal in je za to izvrstno delo dobil 50 napoleonovorov, ker je nad vse nade namenu odgovarjalo. Mene je izdatelj še le zdaj opomnil na to iznajdbo in jaz sem vsled tega prevzel edino zalogo za avstr. ogr. monarhijo. Ta peresni ročnik je iz finega kineškega srebra, zapirljiv, konstrukcija je taka, da se lahko piše od rana do mraka brez vsake ovire in da se lahko po potrebi uravna, kako naj črnilo teče. Oblika je elegantna in za vsako roko rabljiva, torej se sme vsakemu priporočati, a posebno potnikom, uradnikom, pisarnam, doktorjem, učencem. En ročnik velja 1 f. 1. ducend Napoleonovih peres 15 kr.

Havanska vonjava. [Havanna-Bouquet].

Za 1 1/2 kr. cigara 30 kr. vredna; namreč najceneja cigara se dá s pomočjo havanske vonjave spremeniti v pravo Havanko. Ta čisto novo vpeljana originalna esenca se dela iz korenine in grmovja pravega zapadno-indijskega tabakovega zelišča. Ako se slaba cigara z njo namoči, odpravi se njegov pravi duh in se zameni za lepo vonjavo izvrstnih Havank. Steklica zadostuje za 500 cigar, velja 1 f. 50 kr.

Dežni plašči.

iz nepremočljivega, nerazstegljivega blaga brez šiva, anglešk izdelak; ta plašč je tako izdelan, da ga je moč nositi tudi pri najlepšem vremenu, ker je na drugi strani podoben najlepši površni suknji. En plašč velja 10 f. 50 kr.

Omenjene reči so v avstrijski monarhiji edino in samo pri podpisani zalogi dobiti.

A. FRIEDMANN na Dunaji, Praterstrasse Nr. 26.

(1) Stalna pomoč proti spolovni slabosti!

Originalna izdaja v 30. natisu izdane za vsacega koristne knjige:

Der persönliche Schutz

(osebna varnost) imenovana

»Fasse Muth«

v telesnih slabostih. En vezek 232 strani s 60 anatom. podobami. V zavitek zapečaten. Cena 1 tolar 10 sr.gr = 2 f. 40 kr., dobiva se po vseh knjigozaložnicah, kakortudi pri Geroldu & Comp., Stefansplatz na Dunaji.

30 napisov! Ta visoka številka odvisno dela vsako drugo priporočanje. Vsak iztis izvirne izdaje od Lavrentiusa mora biti zapečaten s tu ponatisnim pečatom, na kar naj se pazi!

od Lavrentius-a. Zdravniški svetovalec

Imenitni malinski hren!

se v edino pravi kvaliteti, v snopičih po 20—22 pf.

težkih

1 snopič srednje debelih korenin 2 f. 80 kr.

V snopičih po 25—28 pf. težkih, izvenredno debelih korenin, snopič 6 f. — kr.

dobiva pri

Jožefu Fromm-u

v Kutni gori (Kuttenberg, poleg Malina) na Českem. (2)